



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Рев 5644/2020  
08.04.2021. године  
Београд

## У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Војислав Станарчић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Дејан Гајић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5538/19 од 04.06.2020. године, у седници одржаној 08.04.2021. године, донео је

## ПРЕСУДУ

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснована, ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5538/19 од 04.06.2020. године.

## Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 5622/13 од 06.05.2014. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и према туженом је утврђено да је тужила по основу стицања у заједници са туженим власник стана у ..., у улици ... број ...-..., укупне површине 73,10 м<sup>2</sup>, који се састоји од три собе, кухиње, купатила, клозета, предсобља, оставе, лође са припадајућим подрумом, што је тужени дужан признати и трпети да тужила на основу ове пресуде упише своје право по свим земљишним и другим јавним књигама. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужили надокнади трошкове парничног поступка у износу од 246.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5538/19 од 04.06.2020. године, првим ставом изреке, укинута је првостепена пресуда, па је другим ставом изреке делимично усвојен тужбени захтев тужиле и утврђено према туженом да тужила по основу стицања у заједници са туженим има право својине са уделом од  $\frac{3}{4}$  стана у ..., у Улици ... број ...-..., укупне површине 73,10 м<sup>2</sup>, који се састоји од три собе, кухиње, купатила, клозета, предсобља, оставе, лође са припадајућим подрумом, што је тужени дужан признати и трпети да тужила на основу ове пресуде упише своје право по свим земљишним и другим јавним књигама. Трећим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се према туженом утврди да је тужила по основу стицања у заједници са туженим власник са уделом од још  $\frac{1}{4}$  до тражене целине на стану у ..., као

неоснован. Четвртим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 198.000,00 динара.

Против наведене другостепене пресуде, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује. Осим тога, нису учињене ни битне повреде поступка и члана 374. став 2. тачка 6., 8., 10. и 11. ЗПП које би биле од утицаја на законитост и правилност побијане одлуке. Указивање тужиље на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, није било предмет оцене овог суда, јер се ради о повредама које се не могу сматрати ревизијским разлогом у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према чињеничном стању утврђеном по одржаној расправи пред другостепеним судом, тужиља и тужени су након две године забављања, у јуну или јулу 2007. године, засновали ванбрачну заједницу јер су очекивали рођење детета. Како је тужиља била емотивно везана за мајку, странке су се договориле да тужиљина мајка живи заједно са њима када заснују брак. Тужиља и њена мајка су се договориле да продају стан који су наследиле у Улици ..., површине 56,8 м<sup>2</sup>, а део новца од продаје тог стана тужиљина мајка је одлучила да поклони ћерки, како би тужиља и тужени купили већи стан у којем би мајка тужиље имала своју собу. Пошто је тужиља била у другом стању, сав посао око продаје постојећег стана и куповине већег стана препустиле су туженом. Стан у Улици ... продат је ВВ који је исплатио купопродајну цену од 42.000 евра, од ког износа је тужиљина мајка свој део поклонила тужиљи. Тужени је пре тога пронашао стан преко посредника, који је био у лошем стању и било је потребно да се стан реновира пре уселења, уз исплату откупне цене јер је стан био у фази откупа, и постојећих великих дугова за комуналије. Странке и продавац ГГ су се посредством агенције договорили за купопродајну цену од 44.000 евра, у коју је урачуната цена откупа и дуг за комуналије, коју је требало исплатити пре потписивања уговора. Како тужиља и тужени нису имали довољно новца да исплате откупну цену стана и дуг за комуналије, тужени је од својих пријатеља позајмио 8.000 евра, а родитељи су му поклонили 2.000 евра, којим износом је тужени исплатио откупну цену у висини од 10.000 евра. Тужени је позајмљени новац вратио искључиво од својих финансијских средстава, у чему тужиља није учествовала својим средствима. Остатак купопродајне цене за спорни стан од још 29.000 евра исплаћен је 06.09.2007. године продавцу, и то је тужиљин новац који јој је претходног дана исплатио купац ВВ. Тужиља није сав новац који је исплаћен на име купопродајне цене за стан у Улици ... уложила у исплату купопродајне цене спорног стана, већ је делом новца који је задржала учествовала у адаптацији и реновирању спорног стана. Тужени је, такође својим финансијским средствима, и то новцем од зараде и новцем који је добио од родитеља у износу од 5.300 евра учествовао у адаптацији и реновирању спорног стана, као и физичким

радом. Странке су се у спорни стан уселиле 01.12.2007. године. У уговору о купопродаји стана, као купци су означени тужила и тужени, као и да стан купују са по  $\frac{1}{2}$ , јер су желели да то буде заједнички стан, иако нису уложили подједнака средства у куповину истог. Пресудом Основног суда у Крагујевцу од 11.05.2010. године, брак парничних странака закључен 06.10.2007. године, разведен је због поремећених односа, а заједничко дете малолетних странака је поверено тужили на самостално вршење родитељског права. Странке су након развода остале да живе у спорном стану, долазило је до сукоба, због чега су подношене пријаве, а тужени је исељен из стана.

Првостепени суд је, налазећи да је тужила доказала да је спорни стан купила у току трајања ванбрачне заједнице са туженим сопственим финансијским средствима, закључио да спорни стан представља њену посебну имовину, и усвојио тужбени захтев применом члана 168. став 1. и 169. Породичног закона.

Другостепени суд је, након одржане расправе, укинуо првостепену пресуду и одлучио о захтеву тужиле, тако што је закључио да спорни стан представља заједничку тековину тужиле и туженог, стечену у ванбрачној заједници, јер је купљен у време када је постојала заједница живота странака по основу заједнички постигнутог договора и улагањем посебних финансијских средстава странака. Полазећи од утврђеног да улагања тужиле и туженог у куповину стана нису била једнака и не одговарају уделима од по  $\frac{1}{2}$ , како је то наведено у уговору о купопродаји стана, да је у исплату купопродајне цене спорног стана тужени уложио своја посебна средства у износу од 12.000 евра, а тужила своја посебна средства у износу од 32.000 евра, а да су обоје улагали у адаптацију и реновирање спорног стана, то по оцени другостепеног суда тужили припада својински удео од  $\frac{3}{4}$ , а туженом својински удео од  $\frac{1}{4}$  спорног стана по основу стицања у ванбрачној заједници.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је становиште другостепеног суда о основаности тужбеног захтева.

Наиме, имовина коју су ванбрачни партнери стекли у току трајања заједнице живота у ванбрачној заједници представља њихову заједничку имовину, а на имовинске односе ванбрачних партнера сходно се примењују одредбе Породичног закона о имовинским односима супружника, у смислу одредбе члана 191. Породичног закона („Службени гласник РС”, број 18/05, 72/11 и 6/15). Законска претпоставка је да су удели супружника, па и ванбрачних партнера у стицању заједничке имовине једнаки, у смислу одредбе члана 180. став 2. овог Закона. Већи удео једног супружника у стицању заједничке имовине зависи од његових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старања о деци, старања о имовини те других околности од значаја за одржавање или увећање вредности заједничке имовине (члан 180. став 3. закона).

Код утврђеног да је спорна непокретност купљена за време трајања ванбрачне заједнице странака, другостепени суд је правилном применом материјалног права закључио да наведени стан представља њихову заједничку имовину стечену у току трајања ванбрачне заједнице. Имајући у виду да су тужила и тужени у куповину и реновирање спорног стана уложили финансијска средства у утврђеним износима, а тужени је у стицању истог учествовао и физичким радом приликом реновирања, правилан је закључак другостепеног суда да допринос туженог, у стицању имовине која је предмет спора, у току трајања ванбрачне чини  $\frac{1}{4}$  предметне непокретности. Код

наведеног, неосновано се ревизијским наводима оспорава правилност примене материјалног права указивањем да је спорни стан посебна имовина тужиље.

Наиме, приликом одлучивања о основаности тужбеног захтева и уделима странака у заједничкој имовини, другостепени суд је на спорни однос правилно применио критеријуме предвиђене одредбама Породичног закона, узимајући у обзир да је спорна непокретност купљена за време трајања ванбрачне заједнице, затим финансијска улагања тужиље од 32.000 евра и туженог од 12.000 евра у куповину и реновирање стана, као њихову посебну имовину, уз допринос туженог у виду физичког рада у реновирању истог. Законска је претпоставка да су удели ванбрачних партнера једнаки, па онај ко тврди супротно мора то и да докаже. У овом случају, терет обарања ове претпоставке, односно терет доказивања да је тужиља спорну непокретност стекла искључиво сопственим средствима, био је на тужиљи сходно претходно наведеним одредбама Породичног закона. Наиме, у складу са правилом о терету доказивања парничне странке су дужне да пруже довољне доказе за своје тврдње како би чињенично стање, односно чињенице које су важне за доношење одлуке биле прихватљиве за суд у циљу доношења правилне одлуке. Стога се код наведеног неосновано ревизијским наводима тужиље оспорава оцена изведених доказа и примена правила о терету доказивања, указивањем да тужени није уложио финансијска средства у куповину спорног стана, јер тужиља у овом случају није доказала да је спорни стан у целости њена посебна имовина.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија  
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић